

Wyrok z dnia 12 kwietnia 2001 r.

II KKN 529/98

Przewodniczący: SSN Tomasz Grzegorzczuk

Sędziowie: SN Józef Musioł (spr.)

SN Józef Szewczyk

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2001 r. sprawy Siergieja D. skazanego z art. 210 § 2 KK69 z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 maja 1998 r., sygn. II AKa (...) utrzymującego w mocy wyrok Sądu Wojewódzkiego z dnia 8 stycznia 1998 r., sygn. (...)

I. uchyla zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego i sprawę przekazuje temu Sądowi do ponownego rozpoznania w trybie postępowania odwoławczego;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 500 zł (pięćset złotych) za obronę z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Uzasadnienie

Zaskarżonym kasacją wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 maja 1998 r. sygn. akt II AKa (...) utrzymano wyrok Sądu Wojewódzkiego z dnia 8 stycznia 1998 r. sygn. akt (...) mocą którego E. I. i S. D. uznani zostali za winnych tego, że w dniu 18 marca 1996 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu wraz z W. S. i innymi użyli gwałtu wobec Ireny G., M. M. i dwojga małoletnich dzieci A. i W. M. polegającego na biciu, krępowaniu rąk, posługując się przy tym niebezpiecznymi narzędziami w postaci noży i broni palnej, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze polskie i dolary USA w łącznej kwocie 7.700 zł na szkodę

małżonków M. i M. M. - i za to na mocy art. 210 § 2 KK69 skazał ich na karę po 6 lat pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył kasacją obrońca skazanego S. D., który zarzucając „rażące naruszenie prawa, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, polegające na obrazie art. 4 § 1, art. 9 oraz art. 64 § 1 KPK69.

Podnosząc te zarzuty obrońca wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja częściowo jest słuszna.

Dnia 26 maja 1998 r. Przewodnicząca Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego wyznaczyła obrońcę z urzędu S. D. oskarżonego z art. 210 § 2 KK adw. A. G. z zaznaczeniem, iż został wyznaczony termin rozprawy apelacyjnej na dzień następny, to jest na dzień 27 maja 1998 r.

Na rozprawie apelacyjnej przed Sądem Apelacyjnym w dniu 27 maja 1998 r. nowowyznaczona obrońca z urzędu poparła apelację. W rozprawie nie uczestniczył przebywający w Zakładzie Karnym oskarżony S. D.

W tej sytuacji zarzut podniesiony w kasacji, iż obrońca nie miał możliwości skonsultowania się z oskarżonym, i nie miał szans na zapoznanie się z wielotomową sprawą jest zasadny. Wprawdzie obrońca na rozprawie apelacyjnej nie wniósł zgodnie z art. 305 § 2 KPK69 o odrzucenie rozprawy, ale to uchybienie obrońcy z urzędu nie może wywoływać ujemnych skutków dla oskarżonego. Faktem jest, że obrońca został wyznaczony obrońcą z urzędu w przededniu rozprawy i jego

argumenty podniesione w skardze kasacyjnej, bez względu na ocenę jego zachowania musiały skutkować uchylenie zaskarżonego wyroku. W grę bowiem wchodzi naruszenie prawa oskarżonego do rzetelnej obrony.

Jeśli chodzi o zarzut kasacji rażącego naruszenie art. 4 KPK to jest on oczywiście bezzasadny, tak jak i niezasadny jest zarzut sprowadzający się do kwestionowania ustaleń faktycznych.

Wobec wyżej przytoczonych argumentów powodujących uchylenie zaskarżonego wyroku, nie zachodzi potrzeba dalszych rozważań w przedmiocie bezzasadności pozostałych zarzutów kasacji.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.